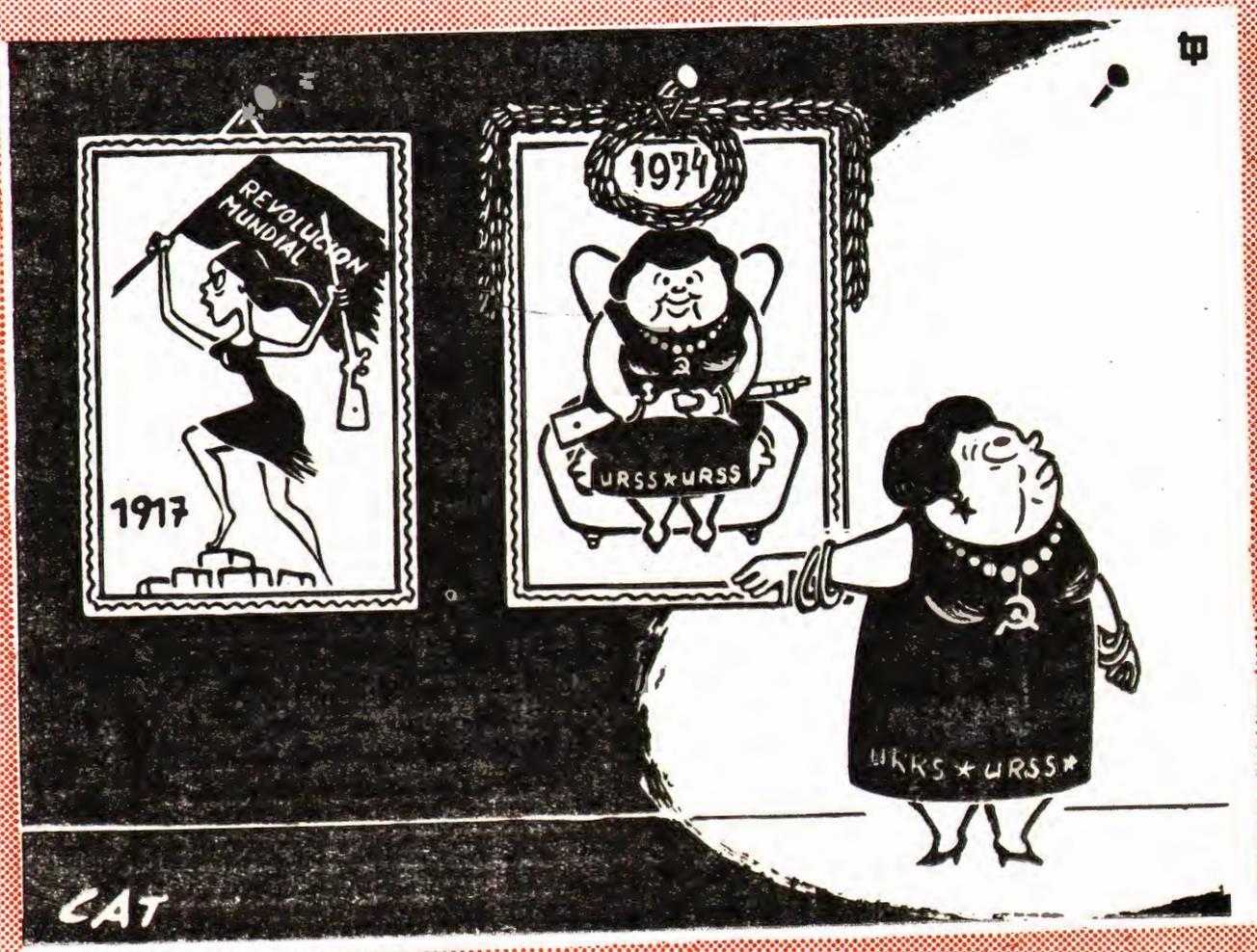

Mimma

LA ESCOBA
Revista ucraniana de humor y sátira

Журнал гумору і сатири.
Виходить що-місяця

Buenos Aires, Octubre de 1974.
Año XXVI № 10 (302).

Х Р О Н І К А

В останньому часі українська преса на еміграції присвячує багато місця акції в обороні Валентина Мороза. Подає не лише самі заклики Комітету Оборони Мороза, але й подає описи поодиноких акцій в різних країнах, закликає до дальших виступів в обороні нескорених, що стали черговою жертвою московського наступу на українську культуру. Знаменним у тій акції є те, що в обороні Мороза почали брати участь теж і чужинці, часто високопоставлені особи з наукового чи політичного світу. Той тиск іззовні на советську несправедливість допростав до того, що советська амбасада в Канаді була змушена оборонити становище Сов. Союзу — хай воно фальшиве — щодо засуду Мороза, та в цей спосіб підтвердити, що Мороз — це не вигадка українських буржуазних націоналістів, а один з одержимих, що відстоює українську правду перед московським наступом.

Один з численних мотивів демонстрацій чи інших акцій в обороні Мороза, це вимога: «Звільніть Мороза!» На таку вимогу советська «справедливість» глуха, хоч в інших випадках дуже скоро відготовує хто має, наприклад, рідних закордоном, хто що в листі додому написав, чи не сказав якесь слово правди котрийсь із туристів в Україні. В таких і подібних випадках та советська «справедливість» зразу реагує; коли ж апелювати до неї — затикає свої вуха болотом, очі зав'язує червоною шматкою, мовляв, нічого не чула, ні не бачила...

Українська преса відготувала також ряд примусових виїздів поза кордони ССРСР, а в першій черзі виїзд Солженіцина. Також опустило Сов. Союз чимало жидів, а останньо домагаються виїзду з тої «щасливої» країни і ті недобитки надволжанських німців, яких не встиг викінчити Сталін. Про те, щоб ССРСР дав дозвіл на виїзд котромусь із українців — ні чутки! Це ще один доказ більше про дискримінацію українців у московському «рівноправстві».

Звичайно, акції в обороні Мороза чи інших українських в'язнів в ССРСР треба й далі провадити, без

огляду на те, звільнять Мороза, чи ні. Через такі акції у вільному світі стає щораз більш голоснішою проблема України, а до нашого «крику» за кордонами тюрми народів — прислухаються наші брати в тій тюрмі народів. І це також важливий аспект тої ж акції.

І н к л ю з

КУРАЛЕСІЯ

Коли отак помислити
І глибше в справу вникнути,
Які поважні висліди
Дала поїздка Ніксона?

Поїздка в Ес-Ес-Ерію,
На простори безмежні,
Адже у тій імперії
Усе іде «по-брежньому».

Не тішмося відлигою,
Мовляв, іде до доброго.
Підгорного й Косигіна
Знов «одностайно» обрано.

А цим вождем однаково
Живе народ, чи мучиться,
Давно людей з собаками
Зрівняла революція.

Шевченкові апостоли
Сидять між божевільними,
Шляхи у космос мостимо,
А на землі безсилі ми.

Наради за нарадами,
Розмови, з'їзди, сесії,
Роки ж у безвість падають
Порядком... куралесії.

Іван Евентуальний

ХОЧЕ КУПИТИ ...

Один український турист з Канади, побуваючи в Києві, зайшов до аптеки.

— Що бажаєте? — питає аптикар.

— Хочу купити пару грамів релігії.

Аптикар вирячив очі:

— Що? Як? Якої релігії?

— Та ж усюди чую у вас, що релігія — то опіум для народа, а опіум, звичайно, продають лише в аптиках, тож і я захотів собі купити пару грамів тої медицини, — пояснив турист.

==**==

ВИСОКА НАГОРОДА

В кінці жнив у клубі нагороджу

ють передових працівників цінними подарунками: бригадир тракторної бригади телевізора отримав, завідуючий фермою — холодильник, одна ланкова — транзисторного радіоприймача. В залі задоволено оплескували і казали «Ого!»

— А зараз нагороджується секретарка комсомольської організації повною збіркою творів Леніна! — оголосив голова.

— Так їй і треба, — сказав хтось впівголоса в залі.

—**—

НОВЕ ЗАВДАННЯ

Після агресії в Чехо-Словаччину дано наказ визбирати всі жолуді в лісах Советського Союзу — щоб не росли д у б ч и к и.

ДОБРА ОБІЦЯНКА

Доярка Гануська була відряджена в Москву на з'їзд за високі удої молока.

Вона старанно підготувала виступ перед москвичами і вийшла на трибуну.

— Дорогі москвичі, — почала Гануська, — я наділа в минулому році по 1500 літрів молока з корови...

Раптом Гануська лапнула себе за груди, де були заховані гроші, і виявила, що немає вже там грошенят...

— А зараз я вам г... надою, — закінчила вона з плачем свій виступ.

==★==

Чи ви пам'ятаєте наші славні ярмарки з-перед війни десь у Чорткові, Стрию, Коломиї, Сокалі та й в інших містечках? Всякого краму там було, як писав безсмертний Гоголь, «і цибуля, і часник, і дьоготь...» та на всяких типів можна було надивитись досхочу: на крикливих жидів, метких циганів, повільних селян, підступних батярчуків, сварливих перекупок... Так й на міжнародній виставі ЕКСПО—74 у місті Спокен, ЗСА. Повсякденно тут зустрінете привітних косооких китайців, одягнутих в кімона японок, бородатих гіндусів у чалмах та гіндусок, обвинених в їх екзотичних сукнях, наче простирала чорних африканців, довгоногих арабів у турбамах і людей білих з різних кінців світу. Як колись на наших традиційних ярмарках, так і на ЕКСПО бувають різні веселі історії.

Відвідуючи якось виставку, зайшли ми з дружиною до гіндуської ювелірної крамниці. Дружина почала оглядати персні та браслети і її увага зосередилась на витончній з мистецького боку браслеті. Бачу, сподобався їй. Питаю смаглявого гіндуса:

— Містере! Скільки коштує цей браслет?

— Двадцять вісім долярів.

— Бери, — кажу до жінки, — коли тобі сподобався.

— Задорого, — відповіла, але бачу, не рухається з місця, оглядає далі. Врешті питає гіндуса:

— Містере! Чи це на правду правдиве срібло, чи, може, пластик?

Той подивився на дружину і з усмішкою відповів:

— Леді! Ми, гіндуси, ще відсталі народ, а наша країна зачисляється до недорозвинених. Ми ще не дійшли до такого ступеня цивілізації, щоб продукувати пластик, тому ще вживаємо для продукції

правдиве срібло й золото.

Всі присутні, а в тому я й дружина засміялись сердечним сміхом. Це дійсно була клясично-дотепна відповідь.

Західня Німеччина, крім павільйону, має ще й великий, вельми популярний ресторан «Баварія Гарден». Там за два доляри як подадуть сендвіч з шинкою чи рейнською ковбасою, то завбільшки аргентинського «шпартата», а за 90 центів величезну гальбу німецького пива. За німецьким взірцем пиво подають гостям у скляних гальбах.

далі на стор. 6-й.

ПОЛІТИКА ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

Вільний світ своїх дверей не замикає. Вілком, мовляв, заходьте, тільки не тримайте у валізці бомб, а в кишені пістоля, бо з цим вантажем ми вас не впустимо. А хто ви, що ви, які ваші переконання — це «відкриті двері» абсолютно не цікавить. «Вілкомівську» політику нарешті перейняла й держава, яка спочатку рішуче заявляла: «Граніца на замке. Котіться від нас до чортової мами». Перейняла... Але з деякою поправкою. Перед тим, як потрапити у відкриті двері ССР, вам запропонують виконати невеличку, питань на п'ятдесят, анкету. Питання ж, наприклад, такі: 1). Добровільно, чи недобровільно опинились ви за кордоном. 2). Чи не народились ви, бува, на окупованій німцями території? 3). Де народились, у бомбосховищі, чи в ха-

ті? 4). Чи ваша мати не прала німцям білизну? 5). Перерахуйте поіменно зі вказівкою точних адрес, вашу рідню в ССР.

Отож, з вас вичавлять усі можливі й неможливі відомості, а тоді накладуть резолюцію: пустити, чи не пустити. Якщо ж пустять, то все таки бережіться отих відкритих советських дверей, аби вони вас не прищемили... Не говоріть нікому, що десь живеться краще, ніж в ССР. Не хваліть закордонного краму. Лайте американську демократію і всі інші західні демократії, мовляв, щоб їм добра не було! Не фотографуйте військових об'єктів, наприклад, советських вантажних автомашин, бо капіталісти, подивившись на знімку, можуть і собі сконструювати подібні. Виказуйте теляче захоплення тамтешнім містечством. Падайте на коліна перед статуями Леніна. Кажіть скрізь, що більш мудрого політика й більш турботливого за народ вождя, як Леонід Ілліч Брежнев, нема в цілому світі.

Бували випадки, коли туристів висилали з ССР, не давши їм добути до кінця запланованої й оплаченої наперед туристичної подорожі. Щоб не хвалили чуже й не паплюжили наше. Щоб поводити себе, як належить гостям. Щоб не мали власної думки, бо на батьківщині всіх трудящих власну думку, що йде врозріз із партійною настановою, категорично заборонено. Словом, будьте чемні й радійте, що вам дозволили побувати в країні необмежених можливостей, де вже давно здійснено соціалізм і лицьколось десять кроків до комунізму.

Іван Евентуальний

Пильний робітник...

Анекдоти про славних людей

Бернард Шов їхав якомсь поїздом. В переділі, крім Шова, їхало кількох шкотів, що сперечалися, власне, про Шова. Одні були «за», інші «проти» його творчості. Шов сидів спокійно, але врешті розмовці запросили і його, не знаючи, що це Шов у власній особі.

— Ви по чій стороні, пане? Яка ваша думка про творчість Шова?

— Не можу вам нічого відповісти, — сказав Шов, — бо признаюсь вам, що дотепер я не купив ні одної його книжки!

Марк Твейн не звертав багато уваги на свій зовнішній вигляд та вбирався будь-як. Якимсь був він запрошений на прийняття до відомої письменниці, Бічер Стов, авторки «Господарство Вуйка Тома», і коли прибув туди, Стов зауважила, що він прибув без краватки.

В ті часи уважалось це образою господині, але письменниця, знаючи вдачу гумориста, не зареагувала на це. Твейн залишився в гостині, і коли врешті сам зауважив, що він без краватки, попрощався та пішов додому.

Кілька днів пізніше письменниця одержала невеликий пакет. Коли розкрила його, побачила, що в пакеті була темна шовкова краватка, а біля неї записка такого змісту:

«Дорога пані! Посилаю вам кра-

ватку, щоб ви подивились на неї протягом пів години. Це менш-більш той час, який я перебув у вас без краватки, і тепер матимете вже добру уяву про мене, як особу. Прошу однак краватку повернути мені, бо це єдина, яку маю.

Марк Твейн».

Будучи на вершку слави, Бурнс задумав післати одній хворій жінці, великій прихильниці його творів, китицю троянд. Зайшов отже до крамниці з цвітами, бажаючи купити тузін троянд. Коли запитав про ціну, узнав, що вистачає йому грошей лиш на одинадцять троянд. Він хвилинку подумав, і потім казав запакувати лише 11 квітів, долучуючи до них записку:

«Посилаю вам, дорога пані, одинадцять троянд; бракуючою до тузина — будете ви!»

Книгар, до якого заходив Анатоль Франс, почав якомсь із ним розмову на тему харчів на їх впливу на людину.

— Ціле своє життя я їм волове м'ясо і телятину, і почуваюсь сильним, мов бик, — сказав задоволено книгар.

— А я не згідний із тим, що пожива має вплив на людину, — відповів Франс, — бо, наприклад, я ціле своє життя їм м'ясо з риб, а доміні не вмю плавати.

У 20-ліття Кінгірі:

Для свободи — дух нескорених не вмирає!

СТРАШНА КАРА

Синок одної рідні у Варшаві щось там «прошкробав» і батько грозить:

— Ти шибенику! Як ще раз будеш такий нечестний, то візьму тебе до кіна на советський фільм, щоб ти за кару побачив там Брежнева!

ПЕРЕШКОДА...

Тому кілька років відбувався в Булапешті якийсь міжнародний конгрес «миру», і того дня, коли мало відбутися відкриття, у кабінеті голови конгресу задзеленчав різко телефон.

— Товариш голова? Говорять з комітету партії. Конгрес миру може відбутися щонайменше з одногодинним запізненням.

— Але ж все приготозане... З якої саме причини?

— А з такої, що чоловіка, який має репрезентувати Конго намазали такою фарбою, що скоріше ніж за годину — не висхне.

—**—

ЯК ХТО ЗРОЗУМІВ

На міжнародньому науковому з'їзді в Токіо, професор Шімура закінчив свій доклад таким ствердженням:

— Мої панове, бері-бері — це найтяжча наша проблема, і від її розв'язки залежатиме наш дальший успіх у розбудові Японії.

В дискусії забрав слово советський представник і каже:

— Як виходить з докладу проф. Шімури — японська наука дуже відстала. У нас — бери-бери — це підстава нашої дорогої партії, і цю проблему розв'язав геніяльно ще товариш Ленін.

МОСКВА

Ти з білої почервоніла,
Та не змінила свій звичай,
В жадобі влади скаженіла
І грабила за краєм край.

Чужий для тебе принцип волі,
Ворожий теж гуманний світ,
Сенс твоїх дій в вузькому колі:
Насильство, розстріл, рабський
[гніт.

Без ґрунту чванишся собою,
Закривши «широку страну»
Між вільним світом і тюрмою
Залізну вставила стіну.

Але не стримать маршу волі,
Народи спини розігнуть;
їх руки, злучені у бою,
Москву на порох розімнуть.

Лев Пилипенко

КОРОТКИЙ СТИЛЬ

До Івана Перев'язки прийшов з
України лист. Ось виїмок:

Дорогий брате!

Ми всі тут, дякуючи рідній партії і тов. Брежневу, ще живемо щасливо, чого і вам бажаємо. Похорон мого сина Павла, що думав інакше, відбувся минулого тижня.

З колгоспним привітом:

Твій брат Петро

—★—

СОВЕТСЬКІ «МИСТЦІ»

Один польський маляр був пару місяців у Советському Союзі. Коли повернувся до Варшави, його питають товарищі:

Статуї свободи: в Півн. Америці і на Кубі.

— Чи ти бачив когось з малярів-модерністів?

— Так, бачив одного, але за ним йшло двох малярів соцреалістів, але по цивільному.

—**—

В ДОБУ АВТ

Малий хлопчина з Буенос-Айресу поїхав уперше на вакації на ферму. Там побачив він коня молочаря, і коли молочар, полагодивши справи на фермі, хотів їхати, хлопець каже:

— Пане молочар, я не вірю, щоб ви повернули з возом додому.

— Чому? — спитав той здивовано.

— А тому, що вашому коневі витекла майже вся бензина.

—**—

ІНШИЙ ШЛЯХ...

В шлунку Брежнева зустрілись А. Дубчек і Віллі Брандт, і почали собі розказувати, як вони туди попали.

— Мене проковтнув Брежнев. А ви як попали? — питає Дубчек.

— Я? Я прибув сюди іншою дорогою, — відповів Брандт.

—**—

ВИИНЯТОК

Комсомолка Саша Довговухова пішла на забаву, яку влаштували в клубі з нагоди жовтневої революції. На забаві почали до неї залицятися комсомольці, піддаючи їй різні пропозиції. Це розізлило де-що Сашу, і вона черговому дожджуанові сказала:

— Всі чоловіки — сволота!

— Саша, що ти виговорюєш? А товариш Брежнев? — з обуренням запитав комсомолец.

— Товариш Брежнев не чоловік, він секретар партії.

—**—

СПРАВЖНЯ РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між випадком а катастрофою?

— Чи я знаю.

— Випадок, наприклад, буде тоді, як, скажімо, Брежнев упаде з моста в воду.

— А катастрофа?

— Якщо він уміє плавати.

—**—

Скільки не чистити, а пилу щораз більше ...

ПІД ЧАС ВАКАЦІЙ

Ми збиралися на вакації від самого Різдва. Пакувалися, сперечалися, вибирали місце, де краще поїхати і, врешті, коли настав день відлету (ми замовили місце в літаку), то моя дружина хапнула до рук валізку, міцно трахнула дверима, і я залишився в хаті сам.

Сів я та й пробую розгадати, чому так сталося? Чи сварились ми? Та ніби так. За що й чому? А чорт його знає!.. Перед кожними вакаціями ми себе заїдаємо. Маруся каже, що я незносний, а я їй те саме. Колись, бувало, я вмів змовчати, а тепер чекаю нагоди, щоб викласти свої принципи. Вона мені — слово, а я їй цілий жмут. І надслуховую, чие взяло верх.

В день від'їзду на вакації вона зготовила риби, якої я не можу взяти до рота. З принципу наварила того смороду, щоб угризти мене. А я те вариво виніс за хату, викопав яму і похоронив разом із баняком!

Маруся того не могла перетравити; валізку до рук і шшуур — таксівкою.

Коли я залишився в хаті сам, то мені стало сумно. Я такий безпо-

мічний, як немовля без мами. Мені хочеться плакати, перепросити, але нема кого.

— Марусю! Марусю! --- кричу.

Нема відгуку. В кімнатах порожньо, і в моєму серці порожньо.

Я найняв тоді приватного детектива, хай розшукає мою Марусю і хай довідається, що вона собі задумала: насправду залишила мене, чи тільки, щоб налякати?

А також я звернувся до друзів: покликав на поміч Івана Дуцака і Льору Драгунську; кожному дав окремі доручення.

Дуцак — це така бісова душа, що йому не завжди можна вірити. Але як ліпшого друга не маю, то мушу з ним обходитись. Пані Драгунська — наша сусідка, також з характером, що не дай Господи, але вона щира подруга моєї Марусі. На неї мушу покладати найбільші надії.

Минуло шість днів тяжкого чекання і помалу почали поступати звідомлення моєї розвідки. Детектив дав мені адресу, де замешкала Маруся і представив рахунок за його працю рівно на 1.000 доларів. Ми так і домовлялися: щотижня я

а мене скортіло поспробувати «руського кваску». «Давай, — думаю собі, — поспробую, що воно таке».

І замовив.

На смак квас ні гіркий, ні кислотний, і сильно запосить дріжджами. Ледве випив. Ну, а незабаром причепилась — нав'язалась «швидка Настя»...

Приятелі здорово сміялися з мене, а один каже:

— Де ж тобі з твоїм буржуазно-капіталістичним шлунок пориватись до квасу? Тут треба соціалістичний шлунок мати...

Під час виступів хору «Дніпро» і балету «Черемош» з Едмонтону на ЕКСПО, один із «знавців», на запит одної дами: що це таке козаки, пояснює:

— Козаки, це юкренієн кавбойс!

— Але ж широкі штани в них, — дивується дама.

— Пані, коли б до своїх танців понадівали наші вузенькі ковбойські штани, — відповів той, — то після першого такого танцю з них лише клапті лишилися би!

плачу йому тисячку.

Того ж дня прийшов Дуцак зі звітом і наповнив мою хату пахощами тих парфумів, що їх вживає Маруся. А на його краватці, бачу, записка з моїми ініціалами. Іван каже:

— Я сидів з нею рука об руку, як оце тепер з тобою. Маруся почепила мені оцю брошку (показує), хлюпнула на мене з плящини запаширим плином і сказала:

— Йди та близько сядь коло мого дурня. Ці запахи викличуть спогади, від яких заскомоче йому під серцем.

— А скажи мені, Іване, що вона думає про мене?

— Жінку може тільки жінка збагнути. Запитайся про це в пані Драгунської.

Льора Драгунська сказала так:

— Покищо живе сама. Має готелеве мешкання з обслугою.

— А що вона думає про нашу майбутність?

— Про це довідайтесь у неї самі; Маруся запросила вас на вечерю, у цей четвер, о п'ятій годині вечора. Занотуйте, щоб не забути.

Не пригадую, щоб я коли був ще такий щасливий, як у той четвер. Цілий день приготувався до зустрічі з Марусею; двічі голівся, двічі міняв сорочку й крават. Я не відходив від дзеркала — зачісував дещо полисілу голову, навіть пробував вирівняти на чолі зморшки... О четвертій я сів до авта, а рівно о п'ятій Маруся відчинила для мене двері, — і ми в гарячих обіймах. Ми переконалися, що нас еднає щира любов, але роз'єднують тверді принципи, які руйнують наше родинне життя.

Після такої радісної зустрічі Маруся запросила мене до столу, бо на мою честь влаштувала прийняття. Вона каже:

— А знаєш, що я тобі приготувала?

— Догадуюся, чую запах... .

— Так, запах такої самої риби, що ти закопав під хатою.

Я кажу: — Марусю, я тоді нічого не мав проти риби, але закопав із принципу.

— А тепер що робитимеш? Знову закопаєш? Я наварила з принципу!

— Ні, дорогенька, сирій наймся... .
І так ми почали наші вакації.

ІСТОРІЙКИ З ЕКСПО—74

(Закінчення зі стор. 3-ої)

бах. За місяць часу адміністрація ресторану підрахувала, що гості присвоїли собі 1300 скляних гальб. Після того їх замінено пластиковими гальбами. Пре це писала місцева преса та передавала телевізія.

Питаю якось одного американця:

— Мені дивно, що в атомовій добі, при такій високій цивілізації американці спроможні ще красти?

— О, цивілізація в нас висока, але присвоїти собі сувенір — то справа поза цивілізацією.

Советський павільйон відвідує найбільше людей, тому завжди перед входом стоїть довга черга. Один із моїх приятелів, який приїхав на виставку, побачивши довгу чергу перед входом до советського павільйону, зауважив:

— Зразу видно, що це советський павільйон! Де ж большевики можуть обійтись без черги!

Зайшли ми до советського ресторану щось випити. Приятелі замовили собі пиво (американське),

ЕЙ, ДА УХНЕМ!

Бути славним соцреалістичним советським малярем — невелика штука. Найперше треба бути членом комуністичної партії, а потім уміти трохи малювати Леніна в усіх позах, трохи вміти налювати Маркса і Брежнєва — і все. Маючи ті атрибути — успіх заповнений на повних 100 відсотків.

Гірше натомість в Советах з малярами, що хочуть малювати в де-що новітній спосіб, тобто модерний, та йти в парі із західними малярами. Вони слушно твердять, що коли СССР хоче йти в парі із заходом під оглядом техніки, то треба теж йти в парі і з малярством. Та ба! Говори до гори, тобто, говори до партії, як там узнали, що модерне малярство не відзеркалює духа Росії, а лише гнилий захід.

Таке становище партії не дуже то сприймальне для багатьох малярів, бо ж вічно малювати Леніна — таки годі. От зійшлись вони й вирішили: якщо нам не дають дозволу влаштувати виставку в містечких приміщеннях, тоді виставимо свої твори на площі, під голим небом, так, як виставляють малярі в Парижі. І виставили. На Семеновському передмісті в Москві, перший і, правдоподібно, останній раз. Чому останній? — питаєте. А тому, що коли вже були розміщені експонати, заїхали поліційні трактори-плуги, і розорали площу разом зі всіма картинами. А щоб охолодити запал малярів, зараз же

ЧОГО НЕ БАЧИЛИ...

Мадярська сільсько-господарська делегація повернула з одномісячною побутою в СССР. На мітингу в селі недалеко Дебrecина розказують делегати селянам:

— Ми бачили в Советському Союзі великі лани пшениці, соняшників, чудові плянтації буряків...

— Це все гарно, — каже один із слухачів, — але скажіть нам теж і про те, що ви не бачили.

— Ви що, здуріли? — відповів провідник делегації. — Нам аж ніяк не усміхається побачити те, чого нам під час нашої поїздки не показали.

—**—

КУЛЬТУРНА ВИМІНА

Порядком культурної виміни до Болгарії приїхав народній балет з

ДАЮТЬ ОСЕЛЕДЦІ ...

Чоловік вернувся додому,
Із праці уранці,
Застає свою дружину
Вдома із коханцем.

Кричить до них він шосили:
«Вам все, бач, дурниці!
Біжи мерцій, якнайскорше
В чергу до крамниці.

Оселедців там привезли,
Ось почнуть давати,
Як не купиш — не показуй
І носа до хати!»

Йосип Било

моторові сикавки облягли їх соленою струєю зимної води. Ну, звичайно, потім з'явилась міліція і всіх обмочених забрали «пересушити». Деяких, кажуть, мають відправити до центральної «сушарки» аж в Мордовію. От що значить «техніка» в СССР! Не лише в Кінгірі проти жінок вживали танків, але і проти малярів у Москві почали вживати трактори.

Ей, да ухнем!

Ггани. В Софії розпродали всі квитки вступу, але перед самою виставою адміністратор софійського театру, в якому має відбутися той виступ, зауважив, що танцюристи з Ггани готовляться виступати лише в фігових листках...

Директор софійського театру покликав директора балету, і сказав:
— Це ж неможливо, мусите виступати так, як каже наш звичай.

— Гаразд, — відповів директор театру, — виступимо в строях. Але як приїде ваш балет до Ггани, буде виступати так, як каже наш звичай...

==○==

МАЄМО ДОБРОБУТ...

В колгоспі відбувається мітинг. Приїжджий з парткому оратор вголошує вивчені задалегідь партійні кличі:

— Хай живе наша рідна партія!
— Хай живе товариш Брежнєв!
— Хай живе! — кричать зібрані.
— Хай живе добробут трудящих!

Присутні — пі чичирк. Промовець вп'явився поглядом у залю.

— Чому мовчите? — гукнув.

За хвилинку хтось із присутніх відозвався:

— Товаришу, та ж добробут уже маємо!

==○==

ХВАЛЬКО

На міжнародній хліборобській виставці побувала група советів. Оглядають в павільйоні сільсько-господарських продуктів гарбузи й советчик питає урядовця:

— Что это такое?

— Якто: что такое? Гарбузи, не бачите? — відповів той.

— Гарбузи? Такі маленькі? У нас, в Советському Союзі, панімаєте, такі великі, що на тузін йде всього сім штук!

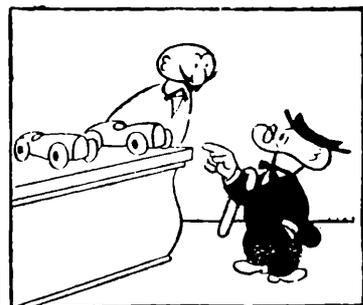
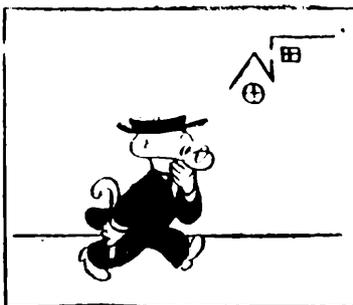
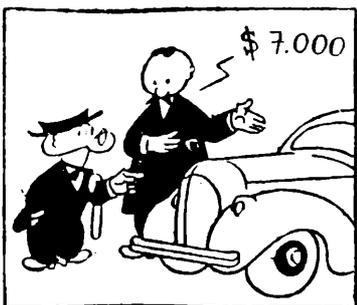
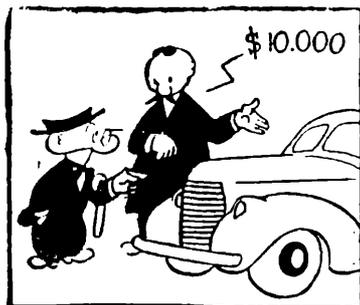
—**—

НАЙКОРОТШИЙ ДОТЕП

— Який найкоротший дотеп в Советському Союзі?

— Жид-колгоспник.

Пригоди Пилипа Недотепи:

ОСТАННІ ВІСТІ

Аддіс-Абеба: Більш ніж дві тисячі літ існувало царство нащадків Солмона, і тепер прийшов йому кінець. Причина? Ви б і не вгадали. Не те, що, мовляв, дотеперішній цар нагромадив якісь багатства. Дійсна причина — це збудований тому вісім-десять років у столиці Аддіс-Абебі великий советський шпиталь, в якому працює постійно 180—200 осіб, як лікарі, медичний і технічний персонал, а всі наслані з Москви. От і вони допомогли «вилікувати» царство Гайле Селясіє... Звичайно, світова преса про те не пише, щоб, боронь Боже, не образити москалів.

Вашінгтон: Вслід за Ніксоном має піти в відставку і Генрі Кіссінгер. Як довідуєсь «Мітла» із достовірних джерел, Кіссінгер має виїхати до Ізраїля і там має бути директором кібуцу недалеко тої границі, яку сам визначив у переговорах про мир.

Льос Ангелес: Під час обслідування хвороби Ніксона виявлено, що він, будучи недавно в Сов. Союзі, пив там забагато мінеральної води з домішкою якогось порошку,

який, як запевняв Брежнев, підсилює мудрість. Після випивки Ніксон так «помудрів», що попідписував договори, яких підписати не мав права без попереднього дозволу Сенату. Тому й пішов у відставку, хоч офіційно завинив Вотергейт...

Москва: Після того, як москалі «винайшли» радіо, залізницю, авто, літак, ровер і т. д., прийшла черга на динаміт. Як подає «Красная Звезда», динаміт винайшов полковник російської артилерії Василь Федорович Петрушевской, а ніякий там шведський інженер Нобель. Як виходить з архівних матеріалів, Петрушевской підготував замах на царя, і в тій цілі шукав за великою вибуховою силою, бо в той час ще вірили в Петрограді, що царя куля не береться.

Сантіяго (Чіле): Генерал Піночет заявив, що він звільнить усіх політичних в'язнів і дасть їм змогу виїхати до будь-котрої країни, якщо так само поступлять Куба і Советський Союз.

Як довідуємося, обидві названі держави заявили, що в них немає політичних в'язнів комуністів, тож і нема кого звільняти.

LA ESCOVA
Casilla de Correo 7
(SUCURSAL 7)
Buenos Aires
Rep. Argentina

Ілюстрований журнал гумору і сатири.
Виходить щомісяця.
Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк
Ціна за 1 примірник 2 н. пезів
Передплата за 1 рік 25 н. пез.

Передплата за кордоном:
Англія £1.50
Австралія \$3.—
Бразилія 20 н. кр.
ЗСА і Канада \$4.—
В інших країнах рівновартість 4 ам. дол.

LA ESCOVA
REVISTA UCRANIANA
DE HUMOR Y SATIRA

Aparece una vez por mes.

Director responsable:
Julian Serediak

Suscripción: (Ley 18.188)
Precio de ejemplar \$2.—
Anual \$25.—

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2163. Bs. As.

Передрук дозволений за поданням джерела.

Correo
Argentino
Sucursal 7
(V. Sarsfield)

TARIFA REDUCIDA
Operación №4072
Título de Propiedad
Índex No 1.219.457

На пресфонд «Мітли» склали:

Вп. Микола Легета, Детройт, \$5.—
Вп. О. Харук, Бруклін, — \$2.50
Вп. О. Макогін, Парма, — \$2.—
Вп. д-р А. Литваківський, Гері, \$2
Вп. В. Вальків, Монреаль, — \$2.—
Вп. Д. Коваль, Калгари, — \$2.—

Щира подяка жертводавцям.

● Чоловіки говорять про жінок, що їм заманеться, а жінки роблять з чоловіками, що їм заслодію.

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ НОВІ НАШІ ВИДАННЯ:

КАЛЕНДАР
АЛЬМАНАХ

МІТЛА

НА 1975 РІК

Мистецька обкладинка.
128 сторін друку

XXIII річник
Багато карикатур!

*

Ціна цього єдиного в світі українського календаря гумору і сатири виносить:
в Аргентині — 20 пезів; в Англії — £0.85;
в Австралії — \$1.25; в ЗСА і Канаді — \$2.50
—> В інших країнах — ціна за домовленням.

Панько Незабудько

ХОЛМСЬКІ УСМІШКИ

Гумористичні оповідання з життя українського народу на Холмщині в період царсько-московської і міжвоєнно-польської окупації.

Сторін 152 — Книжковий білий папір.

Мистецька обкладинка у виконанні артиста-маляра О. Кіндзеравого-Пастухова.

■ ■

Ціна «Холмських усмішок»:
Аргентина — 20 н. пезів; Австралія — \$1.75;
Англія — 1 фунт; ЗСА і Канада — 3 дол.